

Egy emlékfoszlány diákkoromból: Sötét hajú délceg fiatal tanár lépked helyeslően bólogatva két nehezebb járású kollégája között, akik gesztikulálva magyaráznak neki. A pályakezdő Bátyay tanár urat a Türr Gimnázium két legendás tanáregyénisége kíséri s oktatgatja: Bujáky Miklós és Szabó István, alias Csicsa. Ki tudná ma már felidézni, mit mondhattak neki akkor, az 1970-es években? A jelenet mégis jelképes, azt szimbolizálja, hogy Bátyay Gyula az iskola hagyományait méltó módon őrizte meg s formálta tovább. Rövidesen maga is kiváló pedagógussá, a Türr igazi tanáregyéniségévé érett, akire felnézhettek tanítványai, s akitől példát vehettek fiatalabb kollégái.

Személyiségében találkozott, mondhatni ugyanabból a forrásból táplálkozott a munkaszeretet s

alma materéhez, a Türr Gimnáziumhoz való ragaszkodás. Itt érettségizett 1968-ben Erdő Imre tanár úr osztályában jeles eredménnyel. Ezt követően a szegedi tudományegyetem matematika-fizika szakára járt, s bár a felsőoktatásba is hívták a kitűnő diákot, ő 1974-ben egykori iskoláját választotta. Nem bánta meg. Sokat kapott a Türrtől (itt ismerkedett meg feleségével, s itt tanult lánya és fia is), de még többet adott. Széles körű tudása, logikus magyarázatai, határozott óravezetése, igényessége párját ritkító matematika- és fizikatanárrá avatták. Jellegzetes humora pedig összetéveszthetetlenül eredeti személyiséggé tette. Találó megjegyzései rendre nyomdafestéket láttak az iskolaújság „Aranyköpések” című rovatában, pedig egyik-másik csak akkor érthető igazán, ha alakját, óráinak hangulatát is hozzáképzeljük. Humora a diákok felé sugárzó szeretet, a humánum egyik legfőbb jele volt. Segítségével képes volt színesebbé tenni tantárgyait (amelyek időközben a technikával is kiegészültek), s ha úgy vélte, diákjai elkalandoznak, elég volt annyit mondania: Már megint valaki nem beszélget – s tüstént helyreállt a fegyelem.

Bátyay tanár úr nagyon jól tudta: csak egységes tantestület képes igazán jól teljesíteni, ehhez pedig közös programokra van szükség. Ezeknek a kötetlen együttléteknek ő volt az egyik kezdeményezője, megszervezője, lelke. A legutóbbiakról már hiányzott. Ekkor kezdtük érezni igazán hiányát. Fájdalom és félelem költözött belénk – elveszíthetjük őt.

Amitől tartottunk, bekövetkezett. Április 9-én visszaadta lelkét a Teremtőnek. Április 25-án délután négy órakor kísérjük utolsó útjára az Alsóvárosi temetőben.

Dr. Hauber Károly